SLANGENBEET

Jennifer Owings Dewey

Verhaal uit het boek Rattlesnake dance. True tales, mysteries, and rattlesnake ceremonies door Jennifer Owings Dewey en met toestemming van de auteur opnieuw gepubliceerd in Litteratura Serpentium. Dat geldt ook voor haar illustraties.

Toen ik negen jaar oud was, klom ik tegen een rotswand op een zandstenen heuvelrug in de heuvels ten noorden van de ranch waar ik woonde in New Mexico.
Terwijl ik boven mijn hoofd reikte om grip te krijgen op een richel, voelde ik de beet. Er was een helse pijn vanaf het moment dat de dubbele giftanden de zachte, vlezige zijkant van mijn hand doorboorden. Het voelde alsof er naalden in mijn lichaam waren gedreven.

Ik was gewoon om altijd de heuvels in te rijden, meestal alleen. Ik stapte dan af en onderzocht nieuwe wegen om naar de top van de kliffen te klimmen. Mijn paard wachtte op het vlakke stuk beneden, haar teugels over een pijnboom of de tak van een jeneverbes.
In de fractie van een seconde die de slang nodig had voor zijn beet, schudde hij met zijn ratel. Mijn paard hoorde het geluid niet. Als ze dat had gedaan, was ze er vandoor gegaan. Ze was net zo bang voor slangen als de meeste paarden.

Ik gleed als een lappenpop de helling af. Ik zwaaide op de rug van mijn paard en keerde terug naar huis, terwijl ik mijn goede hand om een pluk van haar manen klemde. Ik hield me stevig vast omdat mijn leven ervan afhing.
Ik spoorde mijn paard aan om te rennen en sloeg met mijn hielen in haar zij. Ze was oud en lui en had een hekel aan hardlopen.

Na tien minuten van de rit van twintig minuten speelde mijn maag op en begon ik me duizelig te voelen. Ik was bang om van het paard te vallen. De aarde en de lucht draaiden rond.

SNAKEBITE

Jennifer Owings Dewey

Story taken from the book Rattlesnake dance. True tales, mysteries, and rattlesnake ceremonies by Jennifer Owings Dewey and republished in Litteratura Serpentium with the author's permission. Illustrations by the author.

When I was nine years old, I climbed up a cliff face on a sandstone ridge in the hills north of the ranch where I lived in New Mexico.
While reaching over my head for a grip on a ledge, I felt the strike. There was a stunning pain from the instant the twin fangs pierced the soft, fleshy side of my hand. It felt as if a pair of needles had been driven into my body.

I used to ride into the hills all the time, usually alone. I'd dismount and explore, trying to find new ways to the top of the cliffs. My horse waited on the flats below, her reins looped over a piñon or juniper branch.
In the fraction of a second the snake took the strike, it buzzed its rattle. My horse did not hear the sound. If she had, she'd have bolted. She feared snakes as much as most horses do.

I slid like a rag doll down the slope. I swung onto my horse's back and turned for home, clamping my good hand around a swatch of her mane. I held on as my life depended on it.
I urged my horse to a run, beating her sides with my heels. She was old and lazy and hated running.

Ten minutes into the twenty-minute ride my stomach backed up and I started feeling dizzy. I was afraid of falling off the horse. The earth and the sky rotated. Blue mountains in the distance reeled and rolled. My vision began to cloud over. Black shadows moved across my eyes until all I could see was a tiny pinpoint of light.
I wondered if I'd make it home before I died.
My horse's reluctant lope finally brought us to

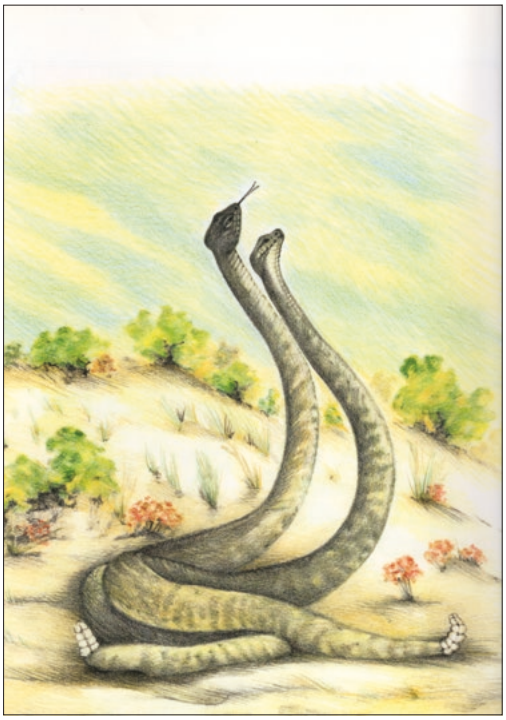
Blauwe bergen in de verte wankelden en rolden. Mijn zicht begon wazig te worden. Zwarte schaduwen bewogen voor mijn ogen, totdat ik alleen een klein lichtpuntje kon zien.
Ik vroeg me af of ik thuis zou komen, voordat ik stierf.

De weerspannige draf van mijn paard bracht ons uiteindelijk naar de hoofdingang van de ranch. Ik gleed van haar rug en kreeg op de een of andere manier het hek open. Nog een paar struikelende stappen en ik kwam bij de grote kraal. Gelukkig voor mij was Bill, de voorman van de ranch, daar.
Ik liep naar hem toe en stamelde, voordat ik op de grond zakte: 'Een ratelslang heeft me gebeten'.
'Mijn hemel,' riep Bill uit. Ik kon zijn gezicht niet zien. Zijn stem maakte duidelijk hoe hij was geschrokken van mijn verschijning. 'Hoe ter wereld...'

Bill tilde me in zijn armen en nam me mee. Met een zorgelijke, gespannen stem zei hij: 'Ik dacht dat ik je had verteld hoe je uit de buurt van die beesten kunt blijven. Ik dacht dat je wel beter wist dan jezelf een slangenbeet te bezorgen.'
Hij was niet aan het schelden. Het was zijn angst die sprak. Hij vroeg zich af of ik dood zou gaan.

We kwamen bij de Chevy pick-up en Bill opende het portier. Hij schoof me op de stoel en ik schreeuwde. Mijn hand, arm en schouder pulseerden met een snijdende pijn die in mijn vingers begon en naar mijn hersenen schoot. De duizeligheid werd erger. Ik kon nog steeds niets zien behalve een enkele lichtstraal.

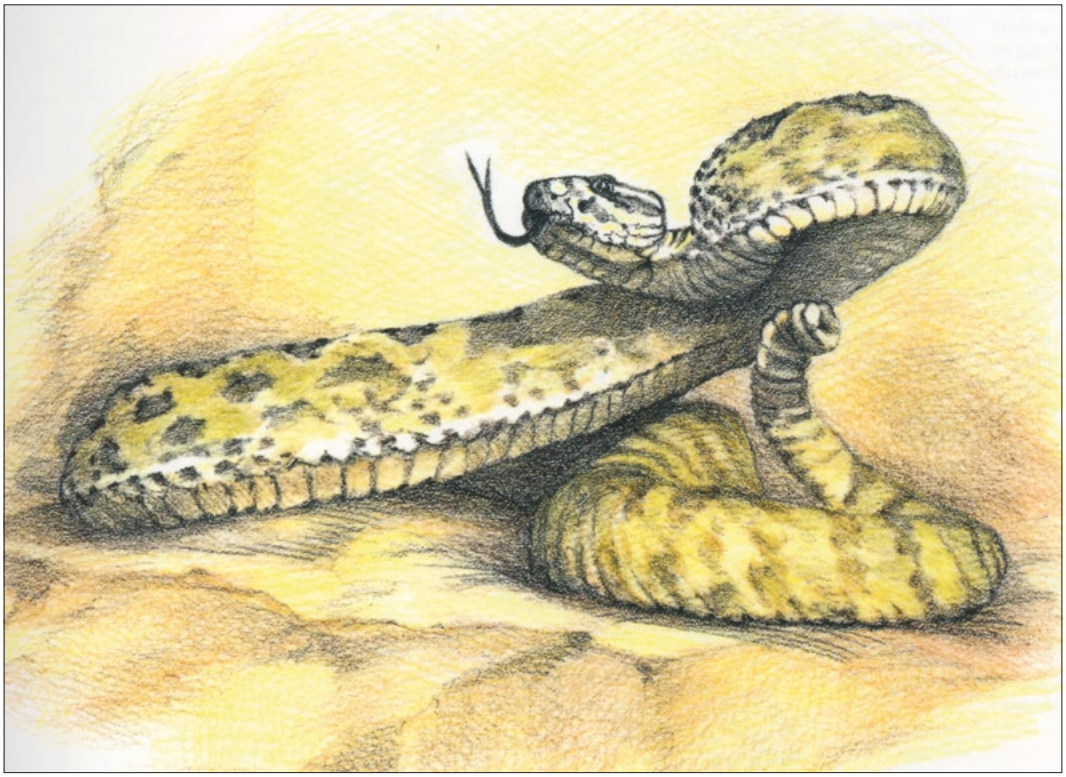
Bill reed in volle vaart de onverharde weg op naar het huis van de ranch. Hij kwam met een schok tot stilstand bij de keukendeur.
'Ik moet iemand vertellen wat er is gebeurd,' zei hij, terwijl hij naar buiten sprong.
'Niet gaan,' fluisterde ik, terwijl ik hem probeerde te volgen.
'Het moet,' zei hij. 'Ben zo terug.'
Hij was binnen enkele seconden terug, maar het voelde als een eeuwigheid.

the main gate of the ranch. I slid off her back and somehow got the gate open. A few more stumbling steps and I came to the big corral. Lucky for me, Bill, the ranch foreman, was there.
Reaching his side I blurted out: 'A rattlesnake bit me,' before slumping to the ground.
'Good lord,' Bill exclaimed. I couldn't see his face. His voice described his shock at the sight of me. 'How in the world…'

Bill lifted me in his arms and carried me. In a tight, strained voice he said, 'I thought I told you how to keep clear of those critters. I figured you know better than to get yourself snakebit.'
He wasn't scolding. It was his fear talking. He was wondering if I would die.

We came to the Chevy pickup and Bill got the door open. He slid me onto the seat, and I screamed. My hand, arm, and shoulder pulsed with a knifelike pain that started in my fingers and shot to my brain. The dizziness got worse.

Op weg naar de stad, zeventien mijl verderop, werd ik ziek. Bill stopte de truck, zodat ik kon overgeven. Hij hield me bij mijn middel vast aan de kant van de weg, omdat ik niet alleen kon staan.

Ik bleef daarna nog een tijdje bij bewustzijn, totdat de inspanning te groot werd. Het voelde alsof mijn lichaam wegdreef en de pijn meenam.

'Het lijkt erop dat een prairieratelslang haar te pakken heeft gehad,' zei de dokter. 'Maar het zou ook een Texaanse ratelslang kunnen zijn. Hun giffen hebben een vergelijkbaar effect.'
De dokter richtte zijn woorden tot Bill, niet tot mij. Ik lag op een gladde, roestvrijstalen behandeltafel op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis. Mijn zicht was weer aan het veranderen. Het punt van licht werd met elke minuut die verstreek breder.

I could still see nothing but a single bead of light.

Bill drove full tilt up the dirt road to the ranch house. He slammed to a stop by the kitchen door.
'Got to tell someone what happened,' he said jumping out.
'Don't go,' I whispered, trying to follow.
'Got to,' he said. 'Be right back.'
He was back in seconds, but it felt like forever.

On the way to town, seventeen miles away, I was sick. Bill stopped the truck so I could throw up. He held me by the waist at the side of the road because I couldn't stand alone.

I stayed conscious for a while after that, until the effort became too great. It felt as though my body were floating away, taking the pain with it.

‘Kun je haar tegengif geven? Kun je haar behandelen?’
‘We hebben geen tegengif,’ zei de dokter, zijn stem zo glad als de tafel waarop ik lag.
‘Ik begrijp het niet,’ zei Bill.
‘Het ziekenhuis heeft op dit moment geen serum meer. Er zijn maatregelen die we kunnen nemen om haar te behandelen, maar we hebben geen serum meer.’
‘Ze is nog maar een kind,’ protesteerde Bill, boos en bang klinkend. ‘Gewoon een mager kind.’
‘Ik heb mensen een slangenbeet zien overleven,’ zei de dokter. ‘Zelfs kinderen.’

Mijn hersenen draaiden en wervelden zoals een planeet dat doet.
Het licht in de kamer breidde zich uit. Mijn zicht was zo breed dat ik niet kon zien waar de randen van de dingen waren. Toen zorgden angst en de angst voor de pijn ervoor dat ik weer flauwviel.

Ik bleef gedurende drie dagen meestentijds bewusteloos. Ik ervoer enig bewustzijn. Ik wist dat Bill er was. Mijn ouders kwamen. Ik ving een glimp op van gezichten en ik hoorde stemmen. Alles kwam als door een mist van aanhoudende, brandende pijn. Op momenten dat ik bij bewustzijn was, was mijn geest gefocust op de pijn in mijn ledematen. Niets anders was echt.

Toen ik wakker was, keek ik naar de slangenbeetzijde van mijn lichaam. De zwelling was verbazingwekkend. Mijn huid was glanzend en paarszwart. Door de spanning vroeg ik me af of ik zou ontploffen.

Rode strepen tekenden zich als markeringen op een wegenkaart over mijn borst en rechterarm af. Het deed pijn om een laken op me te hebben. Ik had koorts en het was onmogelijk om eten binnen te houden.

Mijn eerste volledige dag dat ik bij bewustzijn was, was de vierde dag na de beet. Ik had geen gevoel in mijn vingertoppen, tenen of de huid bovenop mijn hoofd.

‘Look like a prairie got her,’ the doctor said. ‘But it might have been a western diamondback. The venoms have a similar effect.’
The doctor directed his words to Bill, not to me. I lay on a smooth, stainless-steel surface in the hospital emergency room. My vision was changing again. The pinpoint of light was getting wider with every minute that passed.

‘Can you give her antivenin? Can you treat her?’
‘We don’t have any antivenin,’ the doctor said, his voice as slick as the table I lay on.
‘I don’t understand,’ Bill said.
‘The hospital is out of antivenin right now. There are measures we can take to treat her, but we’re out of serum.’
‘She is just a kid,’ Bill protested, sounding angry and afraid. ‘Just a skinny kid.’
‘I’ve seen folks pull through snakebite,’ the doctor said. ‘Even kids.’

My brain spun and whirled the way a planet does.
The light in the room expanded. My vision was so wide I couldn’t tell where the edges of things were. Then fear, and the anguish of pain, made me pass out again.

I remained unconscious, for the most part, for three days. I experienced some awareness. I knew Bill stayed. My parents came. I caught glimpses of faces, and I heard voices. Everything came through a mist of persistent, burning pain. In moments of consciousness, my mind was focused on the agony in my limbs. Nothing else was real.

When I was awake, I looked at the snakebit side of my body. The swelling was astonishing. My skin was shiny and purplish-black. The tightness of it made me wonder if I might explode.
Red streaks travelled like marks on a road map over my chest and right arm. It hurt to have a sheet on me. I was feverish, and it was impossible to keep food down.

My first full day of consciousness was the fourth day after the strike. I had no feeling in my fingertips, toes or the skin of my scalp.

‘Je doet het geweldig,’ zei de dokter tijdens een van zijn bezoeken aan mijn kamer. ‘Je kunt binnenkort naar huis.’
‘Naar huis? Bedoel je dat ik blijf leven?’
‘Lijkt erop,’ zei de dokter glimlachend. ‘We hebben wat werk te doen, maar je kunt in de tussentijd naar huis gaan.’

Met ‘werk’ bedoelde de dokter huidtransplantaties, drie in totaal, ter vervanging van zwerende huid aan de randen van de beet.
Voordat ik het ziekenhuis verliet, vroeg ik de dokter of hij dacht te weten wat voor soort slang me had gebeten.

‘Ik geloof dat het een prairieratelslang was,’ zei hij. ‘En ik vermoed dat je niet de volledige hoeveelheid gif hebt gekregen die de slang in zijn klieren had. Anders denk ik niet dat je het gehaald zou hebben.’
Ik stelde me een prairieratelslang voor die zich koesterde in de zon op de rand van de heuvels waar ik was opgeklommen. Het was geen wonder dat de slang toesloeg, toen een menselijke hand plotseling in zijn gezicht werd gedrukt.

Thuis rustte ik het grootste deel van de zomer in een tuinstoel in de tuin. Ik was te moe om veel te doen, behalve lezen en slapen. Op de dag af drie weken na de beet bleef de zwelling beperkt tot mijn rechterhand en arm, tot aan mijn elleboog. De paarszwarte huid liet los als schubben die van de vleugel van een vlinder vallen.

Langzaam kwam ik weer op krachten. De uitstapjes naar de stad voor huidtransplantaties waren in het begin eng, maar ik besefte al snel dat er niets was om bang voor te zijn. De dokter nam kleine stukjes huid van mijn rug en legde ze in laagjes over de wond aan mijn hand. Na verloop van tijd was het bijna onmogelijk om te zeggen dat ik ooit gebeten zou zijn.

Vertaald uit het Engels door Marcel van der Voort

‘You’re doing great,’ the doctor said on one of his visits to my room. ‘You can go home soon.’
‘Home? You mean I’m going to live?’
‘Looks that way,’ the doctor said, smiling. ‘We have some work to do, but you can go home in the meantime.’

By ‘work’ the doctor meant skin grafts, three in all, to replace ulcerated skin at the side of the bite.
Before leaving the hospital, I asked the doctor if he thought he knew what sort of snake had struck me.

‘I believe is was a prairie,’ he said. ‘And I suspect you didn’t get the full volume of venom the snake had in its glands. Otherwise, I don’t think you’d made it.’
I pictured a prairie rattlesnake basking on the edge in the hills where I’d climbed. It was no wonder the snake struck, with a human hand suddenly thrust into its face.

Back home, I rested in a lawn chair in the yard for most of the summer. I was too tired to do much but read and sleep. Three weeks to the day after the strike, the swelling was confined to my right hand and arm, up to my elbow. The purple-black skin peeled away like scales falling off a butterfly’s wing.

I slowly regained strength. The trips to town for skin grafts were scary at first, but I soon realized there was nothing to be afraid of. The doctor took tiny patches of skin from my backside and layered them over the wound on my hand. In time it was almost impossible to tell that I’d ever been bitten.